

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 60. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm2305/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

i deres ærerige Paasand, at Christendommen med Gid danner sig alle Synder, som, trods alle Laster, troe sig Himlen visse; thi da den, som Raadens Evangelium, ei kan forsthyde Noget for de forrige Synders Skyld, maa den saameget strengere træbe et nyt Levnets-Lov af sine Bekjendte. Stats-Rættens Aarsag-Daa b forbedrer nu vist nok hele Forholdet, men ligesom det altid har været sult, at Noget maatte der dog gøres ved Raadverden, for baade at afsværte den farligste Beskyldning fra Christendommen, og være angerløs i den syndige Sikkerhed, der uavgjættelig stemmes ved det „aadne Taffel“ vi holde i Himmeriges Rigt, saaledes maa vi, hos hvem Forargelsen gaar over alle Grændser, nødvendig gjøre Saameget, at dog i det mindste vor gode Hensigt er umistendelig.

Hvisl maa vi da af ganske Hjerte bede den verdslige Dyrighed om, at Alt hvad der i Lovens end er tilbage om Tvang til Altesgang eller Straf og borgerlig Skam for hvem, der, med eller mod sin Villie, undlader den, maa blive aldeles afflaffet, da „Herrens Ord“ og Afgangen dertil er en saa reen aandelig Sag, at det aabenbar er en af Pavedømmets største Forberydelse at have misbragt den til verdslige Hensigter. Naar saa det er skedt, og enhver Dansk Vortger, uden enten at røbe eller blegne, kan være bekendt, at han gaar aldrig til Alters, og naar Sogne-Baadet ved Sacramenterne er løst, saa Sognepræsterne ei kan op-

førte sig til Paster eller tyrannisere Vergetnes Samvittighed, da maa vi indrindig bede Dyrigheden at overlade til hver Præst, hvad hun kan selv kan bedømme: hvem hun i ørlage til Alters! Herved burde Dyrigheden ei have mindste Betænkning, thi efter Sognebaadets Ledning har det ingen Noe at Sognepræsterne afvise Hest af Lune eller for Loier, og overdreven Ridfærdighed vil være en sjælden Uukttagelse, som Staten, selv for sin egen Skyld, langt maatte foretrække for den overdrevne Fjællighed, der vil være det Sædvanlige, men maa ogsaa taales, da Haanden aldrig, uden at forgribe sig, kan gribe ind i Aandens Virksomhed. Hvisl ubehjælpelig maa det vist nok være for en opløst Statsmand, at enhver Meeneder, Thy, Vedrager og selv Morder lettelig finder en Præst, der i Herrens Navn forlader ham alle hans Synder og lover ham evig Salighed, saa vore gamle Love, der vilde tvinge Præsterne til at gjøre det, var i den Henseende ligesaa upolitisk som uchristelig; men herved er Intet at gjøre, da Christi Embetsmand har af ham Fuldmagt til, paa eget Ansvar, at „løse og binde“ i aandelig Forstand, og kan ikke lade sig den Frihed betage selv at raade for hvad de selv skal svare for. Derimod tør jeg nok forstikke vore Statsmand, at naar det bliver de samvittighedsfulde Præster muligt at holde lidt tilraade med Syndforbælselsen og Herrens Raadere, da vil selv de temmelig ligegiblige

